

Af Erling Sørensen

SERIE: KUNST I KIRKEN

”Udsigten” – til hvad?

af maler, Seppo Mattinen

For et par uger siden, mens vi sad på de blå stole i Nice ved det solbeskinnede Middelhav, tikkede der en mail ind på den allesteds nærværende mobil: ”Om jeg kunne tænke mig, at anmelde et af kirkens nye kunstværker fra Ny Carlsberg Fondet i næste kirkeblad.”

Sådan en opfordring siger man da ikke nej til, selv om man er mere økonom end kunsthistoriker.

Så med udfordringen vakt, begyndte jeg at granske i min hukommelse, om jeg kunne komme i tanke om nogle af de billeder, der var tale om.

Men der kom ikke lige nogen frem på lystavlen. Det er nok lige som, hvis man er gået igennem en kunststudstilling uden at afsætte den helt store tid til betragtning og fordybelse. Men det har jeg så nu fået anledning og lejlighed til i forhold til den fine række af kunstværker, som Kirken har fået doneret af Ny Carlsberg Fondet.

Kommet hjem med det blå Middelhav i frisk erindring, har jeg valgt at fordybe mig i Seppo Mattinens oliebillede ”Udsigten”, som hænger i Kingo stuen.

Billedets motiv af godt 20 mennesker i en lav sol på en strand, har jo på en måde noget til fælles med, hvad vi netop har oplevet på Promenade des Anglais i Nice. Men ud over de mange mennesker og udsigten til hav, så hører ligheden også op.

Hvor de mange mennesker, som går, sidder eller bader langs Promenaden i Nice, er veltrimmede, veltilfredse og fulde af forventninger til, hvad aftenen vil bringe af happy hour drinks og hænge ud steder, så er de mennesker, vi ser på stranden i Mattinens billede, grå, forstenede og triste med hovedet bøjet og uden noget at sige til hverandre.

Hvem er de? Hvorfor står de der?

Kunne det være et sindbillede på flygtninge eller emigranter, som er nået så langt, som deres ressourcer og kræfter har kunnet bringe dem, og nu kigger de håbløst mod det forjættede land, som Ingemann skriver det i sin sang, "Der står et slot i Vesterled", uden kræfter eller håb om hjælp til at klare den sidste uoverstigelige forhindring.

Hvis man vil trække yderligere en parallel til en bibelsk situation, kunne det være Jødernes udgang fra Ægypten. Deres flugt kunne jo også være endt ved Havet, hvis ikke man havde været stærk i håbet og troen på, at Herren ville komme til hjælp og skille vandene til en flugtvej fra ægypterne over i sikkerhed til det forjættede land.

Vi kan jo ikke vide, om det er flygtninge-temaet, som Mattinen har haft i tankerne med sit billede.

Men i hvert fald boede han i Italien mellem Rom og Napoli i 2016, hvor flygtningesituationen over Middelhavet blev mere og mere traumatisk.

Og så kan vi måske tilføje et håb om, at Middelhavet igen bliver et bindeled – som det var i Romertiden, for den tidlige kristendom, for udbredelsen af islam – og ikke en dødsensfarlig forhindring for folks håb og forventninger.